

Druhý příchod Syna člověka - Část I.

Září 2012

Předmluva

Druhý příchod Syna člověka je křesťany všeobecně očekáván, ale je jim stále utajen. Ježíš řekl: „*O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám.*” (Mt 24:36) A vysvětluje to slovy: „*Uvažte přece: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční hodinu přijde zloděj, bděl by a zabránil by mu vloupat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.*” (Mt 24:43,44) Proto nás Ježíš vybízí: „*Bděte tedy, protože nevíte, v který den váš Pán přijde. ... Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.*” **Jedním z úkolů, které jsme zjevně dostali od Ježíše Krista je být bdělí a připraveni na blížící se příchod Syna člověka a čas žně.**

Co znamená „*bděte*” a „*buďte připraveni*”? Bdít znamená být ve bdělém stavu a vnímat, co se děje, být ve střehu, správně rozpoznat blížící se čas (Mt 24:32,33). *Být připraven* znamená vědět, co je třeba udělat, osvojit si vědomosti a vlastnosti (Da 12:1; 2Tm 3:17; Žd 5:11-6:3) potřebné pro očekávaný příchod Syna člověka a čas žně. **Nemáme hledat přesná data, kdy to nastane, ale sledovat události, jestli ohlašují příchod Syna člověka a čas žně.** Jedním ze znaků připravenosti je schopnost chápat a přijmout slovo spravedlnosti (Žd 5:13,14), které máme v Bibli i nové slovo (Iz 42:9), s nímž přijde Syn člověka.

Pokusů o správný výklad biblických proroctví a správného určení času žně a druhého příchodu Syna člověka bylo učiněno tolik a bez zjevného úspěchu, že mnozí křesťané své snažení vzdali. Biblická proroctví však musí být rozluštitelná. Jinak by nemělo smysl je vůbec lidem dávat. A Bůh nedělá nic, co by nemělo smysl („*Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.*” Iz 55:11). V dopise Židům autor píše, že je nutné **přivyknout slovu spravedlnosti** (Žd 5:10-14). **Bez toho není možné pochopit smysl a význam předpověděných událostí ani poznat pravého Syna člověka, až přijde.**

Ježíš odpověď na otázku „*Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku!*” (Mt 24:3) rozdělil na dvě části. Varoval před falešnými mesiáši a lží proroky. A popsal některé jevy a události, podle nichž bude možné rozpoznat, že žně a druhý příchod Syna člověka je blízko. Budeme proto hledat odpověď na dvě otázky. Jak rozpoznáme pravého Syna člověka od falešných? A jaké události a jevy tvoří znamení času žně a proč?

Učedníci se ptali na znamení, podle nichž se pozná, že to přichází. Znamení jsou signály upozorňující na něco. Signály mohou být přirozeného původu. Měnicí se počasí může ohlašovat přicházející bouři nebo další roční období. To připomíná například podobnoství o fikovníku. Nebo mohou být vysílané člověkem, či jinou inteligentní bytostí. Například znamení Syna člověka na nebi (Zj 1:7). Bible popisuje v proroctvích mnoho obrazů budoucích událostí, které slouží zároveň jako znamení těm, kdo jim porozumí. Biblická proroctví ohlašují dlouho dopředu události, jejichž příčiny byly v době jejich vyslovení ještě skryté (2Te 2:7). Protože za vším je soudní spor (Job 1 a 2 kapitola; Za 3:1,2; Zj 12:10), je

nutné porozumět slovu spravedlnosti. Biblická, prorocká znamení se nedají správně pochopit bez pochopení Boží spravedlnosti.

Druhý příchod Syna člověka a čas žně - definice

Než začneme hledat odpověď na otázku: „*Jak rozpoznáme pravého Syna člověka od falešných?*“ a „*Jaké události a jevy tvoří znamení času žně a proč?*“, které jsme si položili v úvodu, musíme si říct, co rozumíme pod pojmy „*druhý příchod Syna člověka*“ a „*čas žně*“.

Slovo příchod v souvislosti s druhým příchodem Syna člověka je překladem především dvou řeckých slov „*erchesthai*“ (například v Mt 24:5,44) a „*parúsia*“ (například v Mt 24:3,27,37,39). Slovo *parúsia* se však překládá také jako přítomnost, protože znamená fyzickou přítomnost. Když se učedníci ptali Ježíše, kdy to nastane a jaké bude znamení jeho *parúsia*, ptali se vlastně na znamení jeho fyzické přítomnosti. Ježíš logicky správně odpovídá, když varuje, že přijdou - *erchesthai* mnozí falešní mesiášové. Samozřejmě fyzicky v těle. Ale v dopise Židům se dočítáme, že po druhé už Ježíš nepřijde v těle, ale zjeví se k záchraně těm, kdo ho očekávají (Žd 9:28). Matouš však používá v souvislosti s druhým příchodem Syna člověka častěji slovo *parúsia* (Mt 24:3,27,37,39) než *erchesthai*. Tedy slovo znamenající fyzický příchod nebo fyzickou přítomnost. Kdo tedy přijde v těle, když Ježíš už v těle nepřijde? Syn člověka, o jehož rozpoznatelnosti bude podstatná část této práce. Nyní jen shrňme, že známe dvě podoby druhého příchodu Syna člověka. Zjevení Ježíše Krista k záchraně a fyzický příchod Syna člověka, jehož fyzickou podobu zatím neznáme. Takže druhým příchodem Syna člověka rozumíme minimálně dvě různé situace.

Druhý příchod Syna člověka je, ale zároveň součástí naplnění Božího soudu (Ž 96:13; 98:9; Ř 3:6; Žd 6:2). Víme, že soud začne od Božího domu (1Pt 4:17). Ježíš je příkladem, jak takový proces může probíhat. Přišel k lidu Mojžíšovy smlouvy, aby v roli Syna člověka splnil poslání, kterým ho pověřil Otec („*Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo.*“ ... „*Kdybych byl mezi nimi nečinil skutky, jaké nikdo jiný nedokázal, byli by bez hříchu. Ale oni je viděli, a přece mají v nenávisti i mne i mého Otce.*“ J 4:34; 15:24). Také při svém druhém příchodu bude Syn člověka plnit poslání, které dostane (J 16:13-15). Nejdříve přijde k božím lidu, pak vystoupí veřejně, aby vyhlásil soud všem národům (Iz 42:1). Uzavře se svými následovníky novou smlouvu jako Ježíš, vzápětí bude zabit jako Ježíš, vzkříšen jako Ježíš, ale tentokrát před zraky celého světa na svědectví a vzat do nebe, aby se vrátil ve slávě a s mocí vykonat rozsudek, který bude vynesena nad nevěrným Božím lidem a všemi, kdo ničí zem (Zj 11:18; 17:1-6).

Shrneme-li dosud řečené, **druhý příchod Syna člověka chápeme jako dvě situace, z nichž první je fyzická přítomnost (*parúsia*) Syna člověka, stejně jako byl na zemi fyzicky přítomen Ježíš a plnil své poslání spolu s Janem Křtitelem. Ve druhé fázi přichází (*erchesthai*) Syn člověka na oblaku s mocí a slávou, aby zahájil žně, zachránil věrné a vykonal trest na základě završeného soudu** (Mt 16:27; Zj 14:14-16).

Ke žním Ježíš přirovnal závěrečné období platnosti Kristovy smlouvy, v němž dozrají (dovrší vývoj) synové království i synové toho zlého, kteří podle Ježíšova podobenství rostou spolu na poli (Mt 13:24-30,36-43), jímž je svět. Z podobenství o fíkovníku se dovídáme, že je

možné rozpoznat období blížícího se léta, které obvykle vrcholí žněmi. Samotné žně jsou, ale jen malou částí závěru léta a začátku podzimu. Proto Ježíš ve své odpovědi na otázku „*Kdy to nastane a jaké bude znamení ... skonání věku!*“ popisuje řadu událostí sloužících jako znamení, že období léta a tedy i žně je blízko. A dodává, že nepomine generace [1], která to všechno zažije. Na začátku uvádí války (i velké - *povstane národ proti národu*), hlad, epidemie, zemětřesení na mnoha místech. Říká, že to je teprve počátek porodních bolestí. To můžeme chápat i tak, že je to znamení, předzvěst blížícího se léta, ale není to léto samo, a žeň také ne.

Čas žně chápeme jako závěrečné období platnosti Kristovy smlouvy, období dovršení vývoje synů království i synů toho zlého, období, v němž se stanou události ohlašující blízký příchod nebo přítomnost Syna člověka a soud. Je to období sklizně. Žeň sama je přímý výkon Boží moci kvůli záchraně věrných a trestu pro odsouzené.

Jaký bude pravý Syn člověka?

Postava syna člověka je jedna z nejdůležitějších, nejznámějších a zároveň nejméně probádaných biblických postav. Jak už víme z úvodu ke knize Zjevení [2], hlavním námětem Zjevení, které dal Ježíš Janovi je seznámit čtenáře s událostmi a znameními „*jež se záhy stanou*“ a souvisí s příchodem Syna člověka a Božího království o kterém hovořil Ježíš se svými učedníky. Očekávání příchodu Syna člověka a Božího království je spojováno s druhým příchodem Ježíše Krista (Mt 26:29; Mk 14:26-31; L 22:31-34; Zj 22:16,17,20). A to je pravděpodobně jedna z mála věcí, na které se shodnou všechny církve při výkladech textů, které o příchodu Syna člověka a Božího království píší. V ostatním se výklady jednotlivých církví často liší. Některé výklady dokonce tvrdí, že příchod Božího království už nastal, jiné se zase spokojí s tím, že Boží království je v našich srdcích a skutečný příchod Božího království ve slávě se Synem člověka a jeho anděly, příliš nevyhlížejí. Někteří křesťané se těší na Boží království v nebi. Jiní ho zase očekávají jen zde na zemi. Tak odlišné představy nemůžou být všechny pravdivé.

Poznámka: Očekávání příchodu Mesiáše není jen křesťanskou záležitostí, ale je významným prvkem Judaismu a Islámu.

A je tu ještě jedna varovná historická zkušenost. Když Ježíš přišel k Židům, byli plni očekávání příchodu Mesiáše, ale jejich tradiční představy o příchodu Mesiáše i o něm samém se většinou natolik lišily od vystoupení, chování i toho, co hlásal Ježíš, že většina Židů ho jako Mesiáše neuznala. Je logické, že se něco podobného může stát i nám, křesťanům. Je možné se tomu vyhnout? Vždyť **jsme varováni samotným Ježíšem, že do světa vyjde mnoho falešných mesiášů. Úspěch falešných mesiášů v minulosti i těch, co teprve přijdou, je v případě mnoha lidí založen na neznalosti skutečného poslání a úlohy Syna člověka, jeho vlastností, neznalosti Boží spravedlnosti a v neposlední řadě i zavádějící sklony a touhy vlastního srdce každého z nás.**

Ježíšův příchod

Na přímou otázku: „*Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku*“ Ježíš hned na začátku důrazně varuje: „*Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat, já jsem Mesiáš (Kristus) a svedou mnohé*“ (Mt 24:3-5), a dál pokračuje popisem událostí, které tvoří znamení „*skonání věků*“ - dnes bychom řekli znamení konce období Kristovy smlouvy. Během rozhovoru se opakovaně vrací k tomu, že přijdou lžimesiášové a lžiproroci a popisuje, jak bude vypadat skutečný „*příchod Syna člověka*“. Neříká, „*Já přijdu*“ nebo „*takový bude můj příchod*“.

Ježíš o svém vlastním příštím příchodu hovoří na dvou místech. Při poslední večeři před zatčením řekl: „*Amen, pravím vám, že nebudu již pít z plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu pít nový kalich v Božím království*.“ (Mk 14:25; Mt 25:29; L 22:18), „*A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já*.“ (J 14:3) . Další místa hovořící o příchodu Ježíše jsou (J 14:18-29; 21:20-23). A na konci Janova Zjevení se dočteme: „*Já, Ježíš, posílám svého posla, aby vám to dosvědčil po všech církvích. ... Duch a nevěsta praví*“ (k Ježíšovi) „*Přijď*“ a v předposledním verši se praví: „*Ten, od něhož je to svědectví, praví: „Ano, přijdu brzo.” Amen, přijď, pane Ježíši!*“ (Zj 22:16,17,20) To svědčí o tom, že Ježíš skutečně znovu přijde.

Při bližším zkoumání textů, kde mluví Ježíš o svém příchodu a o příchodu Syna člověka si, ale můžeme všimnout jednoho viditelného rozdílu. O příchodu Syna člověka Ježíš hovoří, především když mluví o závěru věku, o událostech týkajících se Božího lidu nebo lidstva jako celku (například Matouš 24 a 25 kapitola nebo Marek 13 kapitola). **A vždy ve třetí osobě.** O svém osobním příchodu hovoří Ježíš **v první osobě.** Viz výše citované texty.

Po Ježíšově vzkříšení dochází několikrát ke zvláštní situaci. Učedníci i ženy, které se dříve pohybovaly v jeho bezprostřední blízkosti, a strávili společně s ním mnoho času, po Ježíšově vzkříšení nemohou Ježíše hned poznat (Mt 28:8-10, 17,18; Mk 16:9-14; L 24:13-35; J 20. a 21. kapitola). Jakoby měli zastřené vnímání(L 24:16,31;) . To není náhoda stejně jako to, že Ježíš už nevystupuje veřejně (Mk 3:13; J 6:70; 13:18; 15:16) , ale ukazuje se jen svým blízkým a to ještě ne tak, že ho mohou ihned poznat podle dřívější fyzické podoby z doby před smrtí a vzkříšením. **Společným znakem situací, při kterých Ježíše hned nepoznali, je to, že ho poznali teprve, když řekl nebo udělal něco, co jim „otevřelo“ oči. Jeho fyzický vzhled nebyl pro to, aby ho poznali, vůbec důležitý. Měli ho poznat podle toho, co říkal a dělal a spojit si to s tím, co od něj slyšeli, než zemřel a byl vzkříšen.** Tím ukázal, že **napříště ho mohou všichni rozpoznat jen tímto způsobem** (L 11:33-36) . To je velmi důležité sdělení zejména pro nás, kteří jsme Ježíše nikdy vidět nemohli. **Jeho učedníci, kteří ho osobně znali, museli po Ježíšově vzkříšení postupovat stejně, aby ho poznali, jako bychom museli postupovat dnes i my.** Rozhodující svědectví o Ježíšovi je v evangeliích. V nich máme zapsáno všechno důležité, co dělal a říkal. Především zápis v Lukášově evangeliu je prorocká zkušenost, pravděpodobně precedent pro budoucnost: „*Řekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otevíral nám Písma?”*(L 24:32) . Protože Ježíš o sobě mluvil, jako o Synu člověka musíme tuto zvláštní zkušenost s jeho rozpoznáním brát tak, že souvisí i se Synem člověka. **Tak, nebo podobně to bude nejspíš vypadat i při příchodu Syna člověka, Přímluvce, Ducha pravdy, který bude říkat, co uslyší od Ježíše. Ježíš sám už v lidském těle nepřijde** (Žd 7:23-27; 9:28), ale zjeví se úplně na konci. **Syna člověka, Přímluvce, Ducha pravdy, který přijde v těle, bude možné poznat jen podle těch znaků podobnosti s Ježíšem a se Synem člověka, popsanych v evangeliích, které nezávisí na tělesné podobnosti.** A také podle ovoce slov a činů (J 15

kapitola) . Je-li pro někoho těžké přijmout, že Přímluvce, Duch pravdy a Svatý Duch není jen dar Svatého ducha, kterého dostali Ježíšovi učedníci o letnicích, ale je to i označení skutečné osoby nebo osob, Syna člověka, ať si vzpomene, že o Bohu - Otci říká Ježíš, že je Duch (J 4:24) a zároveň říká, že kdo vidí jeho, vidí Otce. Stejně je nutné připustit, že Ježíše - Syna člověka bude v těle zastupovat někdo jiný, Přímluvce, Duch pravdy, který bude říkat, co uslyší od Ježíše v nebeském těle. A kdo vidí jeho, vidí Ježíše.

Poznámka: Duchem může být každý, kdo se narodí z Ducha (J 3:6). **Duchem Svatým se Syn člověka stává tím, že je nositelem Svatého Ducha.**

O Janovi se říkalo, že neměl zemřít, dokud Ježíš nepřijde (J 21:22,23). To se stalo, když mu Ježíš předal prostřednictvím anděla vidění zapsané v knize Zjevení (Zj 1:1) . Tím se splnilo, co Ježíš řekl Petrovi (J 21:21-23) . Navštívil Jana ve vidění prostřednictvím anděla (nikoliv osobně v lidském těle) na ostrově Patmos, když už byl ve vysokém věku, aby mu předal informace o tom, co se má stát v souvislosti s jeho brzkým příchodem (Zj 1:1,7) a také s příchodem Syna člověka. **Nepřišel sám v těle. Poslal vidění po andělovi, který předal prorocké informace od Boha Janovi.**

V evangeliích Ježíš mluví ještě o jednom příkladu příchodu resp. přítomnosti v zastoupení. V J 14:7-11 říká, že kdo vidí jeho, vidí Otce neboť: „*Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky!*“ O Přímluvci Ježíš říká, že ho pošle, aby oznámil jeho lidu všechno, co od něj uslyší. On Ježíše oslaví, stejně jako Ježíš oslavil Otce (J 14:14; 17:1-4).

Příchod, zmíněný ve verši 1:7 ukazuje ještě na něco jiného. Je zde zmíněn příchod, při kterém ho uzří každé oko. To se v žádném případě dosud nesplnilo a ti, co Ježíše probodli, jsou již dávno mrtví. Pravděpodobně byli mrtví už v době, kdy Jan dostal prorocké zjevení. Ale vztahuje-li se toto proroctví na někoho dalšího, kdo bude zabit stejně jako Ježíš, například dva svědkové ve Zjevení, může se proroctví o tom, že ho spatří i ti, co ho probodli, splnit doslova. **Jan se stal prorockým obrazem Ježíšova příchodu prostřednictvím posla-anděla.** Nikoliv doslovného, fyzického, pozorovatelného očima. **Způsob, jak byl Jan navštíven, je důležitou prorockou informací říkající, že Ježíšův příchod může mít víc než jednu podobu.** Nebylo by proto dobré upínat se jen na zjednodušující tradiční představy popisující Ježíše sestupujícího v lidské podobě na oblaku.

Texty popisující Syna člověka na oblaku nesmíme vytrhnout z kontextu celého proroctví o závěrečných událostech souvisejících s brzkým (rychlým) příchodem Božího království v moci. Jde zřetelně o úkaz pozorovatelný na nebi (Zj 1:7). O Ježíšově druhém osobním příchodu se píše v dopise Židům: „*po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají.*“ (Žd 9:28) Než se to stane, proběhne na zemi mnoho událostí. Díky nim budou vyřešeny důležité sporné otázky v nebi i na zemi a usvědčení vinící hubící zem. Boží království nemůže totiž přijít jen tak, že si to Bůh nebo Ježíš usmyslí. Tak jednají lidští vládcí. Boží království přijde spravedlivě. Ne svévolně. Až bude jeho právo na vládu nad zemí zcela potvrzeno (Zj 4:8-11; 5:9-14; 11:15-17;12:10). Až budou vyřešeny všechny sporné otázky bránící spravedlivému příchodu Božího království. Pak se zjeví po druhé náš Pán Ježíš.

Závěr z uvedených textů je následující: **Ježíš v nebeské podobě se na konci období křesťanské smlouvy skutečně objeví (zjeví), aby uzavřel ve svém království novou**

smlouvu (bude pít nový kalich) a aby vzal do domu svého Otce své vyvolené [3]. Před tím pošle své zástupce, kteří ho oslaví, jako on oslavil svého Otce (J 13:31; 17:4).

Identifikační znaky a role Syna člověka

Ukázali jsme si na zkušenosti Ježíšových učedníků, že pro rozpoznání Syna člověka musíme vědět, co se o něm píše v Bibli. V evangeliích je dost textů, které popisují Syna člověka (ve třetí osobě) **v situacích a rolích, ve kterých se musí nutně ocitnout i při svém druhém příchodu** (Mt 8:20; 9:6; 11:19; 12:8,40; 13:41; 16:27; 17:9,12,22; 18:11; 20:28; 24:37,44; 26:2,24,45; Mk 8:31,38; L 9:56; 11:30; 17:24,30; 18:8; 24:7; J 3:13; 5:27; 6:27; 13:31). Námitka, že Ježíš prokazatelně mluvil o sobě, nevysvětluje, proč při tom mluvil Ježíš o Synu člověka vždy ve třetí osobě. Logickým vysvětlením je, že Ježíš tímto způsobem připravuje křesťany na to, že Syn člověka bude ještě někdo třetí. Ne Ježíš, ale někdo, koho tituluje ve třetí osobě při dalším očekávaném příchodu. On bude muset vykonat to, co o něm řekl Ježíš a podstoupit zkoušky, které Ježíš v souvislosti se Synem člověka zmínil. Toto tvrzení má závažné důsledky. Je na místě se ptát, proč musí Syn člověka znovu trpět, být zabit a třetí den vzkříšen? Kdo si vzpomene na dva svědky, kteří tři a půl roku veřejně káží, mají moc konat mocné skutky, pak jsou zabiti, po třech dnech vzkříšení a vzati vzhůru, musí se ptát, jestli je nápadná podobnost s Ježíšovým příběhem čistě náhodná? Odpověď není lehká. Zvláště pro toho, kdo nepřivyl slovu spravedlnosti (Žd 5:13). O to důležitější je číst Písmo, které je spolehlivým slovem spravedlnosti a dnes jediným spolehlivým zdrojem informací potřebných k rozpoznání Syna člověka při jeho příchodu.

Pro naprostou většinu křesťanů Syn člověka = Ježíš. Stačí, ale toto jednoduché rovnítko na vysvětlení všech textů souvisejících se Synem člověka? Před svým proměněním na hoře Ježíš řekl: „*Amen, pravím vám, že někteří z těch, kteří tu stojí, neokusí smrti, dokud nespátrí Syna člověka přicházejícího se svým královstvím.*“ (Mt 16:28) . Následuje proměnění Ježíše na hoře, kde tři z apoštolů ve vidění spatřili Ježíše v zářící nebeské podobě, jak rozmlouvá s dalšími dvěma postavami, v nichž učedníci poznali Mojžíše a Eliáše. **Vidění tak ukázalo, že při příchodu Syna člověka se svým královstvím už Ježíš bude v nebeském těle. Současně vidění ukazuje i na to, že Syn člověka, o němž Ježíš hovořil, nebude jen on sám, ale v lidském těle budou dva lidé označení jako Mojžíš a Eliáš, kteří budou s Ježíšem tvořit trojici.** Jestliže o sobě Ježíš říká, že je Synem člověka, říká zároveň, že je narozený z ženy. To znamená, že **Syn člověka nemůže přijít jinak než jako někdo narozený z ženy.** Ale to už Ježíš nemůže (jak už bylo řečeno), protože své lidské tělo obětoval jednou provždy (Žd 7:23-27). Od svého vzkříšení už je Ježíš zpět v nebeském těle a proto je Ježíš při svém příchodu s královstvím v proměnění na hoře viděn v nebeské podobě a Jan ho v prvním vidění nazývá takto: „**někdo jako Syn člověka**“ (Zj 1:13) . Přitom asi nikdo nepochybuje, že jde o vidění Ježíše v nebeské podobě [4] (Zj 1:18) .

Role Beránka

Ježíš rozšířil obsah pojmu Syn člověka (*ben adam, ben enoš*) o nový význam. Přidal mu roli zachránce (Beránek) světa. „Syn člověka [5] nepřišel lidi zahubit, ale zachránit. ... Vždyť Syn člověka přišel spasit, co zahynulo". (L 9:56; 19:10) To řekl Ježíš o sobě, ale hovoří přitom stále o Synu člověka ve třetí osobě. Ježíš ve své osobě spojil roli Syna člověka a Beránka. „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa. Jako ovce vedená na porážku, jako beránek němý ... Ponižil se, ... Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé." (J 1:29; Sk 8:32; Mk 10:45) Beránek je symbolem záchrany před trestem pro každého, kdo jeho obět' přijme. V Egyptě toho mohli využít i Egypťané. **Protože zde o Synu člověka Ježíš hovoří ve třetí osobě, týká se role Beránka ještě i někoho třetího.**

O beránku se píše ve Zjevení v kapitolách 5-8,12-15,17,19,21 a 22. Tedy velmi často. V páté kapitole se píše o sedmirohém Beránkovi [6]. Ve Zj 13:11 se píše o šelmě, která má **dva rohy jako beránek**, ale mluví jako drak. Šelma je zde připodobněna v protikladu ke dvourohému Beránku, který musí být reálný, stejně jako ta šelma, která jakoby se mu měla podobat, ale mluví zcela jinak. Víme z Danielových proroctví, na něž se odvolává i Janovo Zjevení například ve třinácté kapitole při popisu divokého zvířete (13:1,2), že roh představuje vůdce, krále, vladaře znázorňovaného království (Da 7:24; 8:20,21). Beránek ve 13 kapitole je reálný a ve 14 kapitole umístěný na hoře Sión (Beránek + 144 000). Z popisu šelmy je zřejmé, že má také dva rohy, dva představitele s vladařskou mocí. V 17 kapitole dokonce svede divoké, desetirohé zvíře reálnou bitvu s tímto Beránkem, který má dva rohy, dvě mocné postavy (pravděpodobně jde o postavy zmíněné i v Zacharijášovi 6:12,13).

Už víme, že Syn člověka bude plnit roli zachránce i při druhém, očekávaném příchodu, protože o něm v této souvislosti mluví i Ježíš. Ve třetí osobě. Role zachránce - beránek je prostě role Syna člověka. Někdo může namítnout, že zachránce - beránka už máme. Ježíše, který se za nás obětoval jednou provždy, tak proč ještě máme čekat nějakého dalšího Syna člověka v roli zachránce - beránka? Protože Ježíš splnil první část poslání, které musí pro záchranu země a lidstva Syn člověka učinit. Při druhém příchodu Syna člověka bude splněna zbývající část, týkající se soudního sporu *mezi* Bohem a satanem a otevře se konečně možnost pro Boží vládu, neovlivňovanou satanovým sváděním. A také pro záchranu Mojžíšova lidu a zbytku ze světa (ti, kdo ho přijmou), **neboť musí napravit chyby, kterých se dopustil lid Kristův, kvůli nimž se stalo evangelium a církve pro Mojžíšův lid a zbytek světa nedůvěryhodné.** Kristova smlouva vytvořila především prostor pro výchovu k synovství a ke schopnosti plnit funkci králů a kněží. Syn člověka dovrší práci, kterou Ježíš začal.

Ježíš řekl, že soud musí vykonat Syn člověka: „*Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě. A dal mu moc konat soud, poněvadž je Syn člověka*" (J 5:26,27). Proč to musí být právě lidský potomek narozený z ženy? Vysvětluje to sám Bůh slovy, která řekl hadovi v zahradě, když svedl ženu, aby pojedla ze zakázaného stromu: „*Proto řekl Hospodin Bůh ženě: "Cos to učinila?" Žena odpověděla: "Had mě podvedl a já jsem jedla." I řekl Hospodin Bůh hadovi: "Protožeš to učinil, buď proklet, vyvržen ode všech zvířat a ode vši polní zvěře. Polezeš po břiše, po všechny dny svého života žrát budeš prach."* **Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi sítě tvé a sítě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.** " (1Mo 3:13-15). Ano, žena byla oklamána, podvedená. Je spravedlivé, aby její potomstvo (synové člověka narození z ženy) vykonalo spravedlivý soud za tento čin. Proto i Ježíš, syn Boží se musel narodit jako lidský potomek z ženy a zakusit všechno, co zakouší lidé. Ježíš v lidském těle, narozený z ženy, svou část dávného Božího rozhodnutí vykonal. Při druhém příchodu Syna člověka to bude zase někdo narozený z ženy. Ten dokončí v lidském těle poslání Syna člověka. A tím je záchrana lidských potomků a trest za dávný

podvod na ženě. Podle proměnění na hoře budou při druhém příchodu Syna člověka v jeho roli a poslání dva. Označení při proměnění jako Mojžíš a Eliáš.

Beránka charakterizoval Ježíš jako pokorného služebníka, který nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil. To je rys, který měli společný Mojžíš a Eliáš. Oba Boží služebníci museli během své služby snášet špatné chování vlastního lidu. Vůči sobě i vůči Bohu.

Role Mojžíše a Eliáše

Mojžíš řekl: 'JHVH náš Bůh vám povolá proroka z vašich bratří, jako jsem já; toho budete poslouchat ve všem, co vám řekne.' ... Také všichni proroci, přinášeli zvěst právě o těchto dnech.' (5Mo18:15,18;Sk3:22,24)

„Pamatujte na zákon mého služebníka Mojžíše, jemuž jsem vydal na Chorébu pro celého Izraele nařízení a práva. Hle, posílám k vám proroka Elijáše, dříve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při mém příchodu nestihl zemi klatbou.“ (Mal 3:22-24)

Ježíš se vyjádřil takto: *"Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně."* (J. 5:46)

A o Janu Křtiteli řekl Ježíš dvakrát, že on je tím Eliášem. *„To je ten, o němž je psáno: 'Hle, já posílám posla před svou tváří, aby ti připravil cestu.' Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nevystoupil nikdo větší, než Jan Křtitel; avšak i ten nejmenší v království nebeském je větší nežli on. Ode dnů Jana Křtitele až podnes království nebeské trpí násilí a násilníci po něm sahají. Neboť všichni proroci i Zákon prorokovali až po Jana. A **chcete-li to přijmout, on je Eliáš, který má přijít. Kdo má uši, slyš.**"* (Mt 11:10-15).

A také; *Učedníci se ho ptali: "Jak to, že říkají zákoníci, že napřed musí přijít Eliáš?" On jim odpověděl: "Ano, Eliáš přijde a obnoví všechno. Avšak pravím vám, že Eliáš již přišel, ale nepoznali ho a udělali s ním, co se jim zlíbilo; tak i syn člověka bude od nich trpět." Tehdy učedníci pochopili, že mluvil o Janu Křtiteli.* (Mt 17:10-13).

O sobě Ježíš řekl, že o něm svědčil Mojžíš (5Mo18:15,18). O Janu Křtiteli řekl, že on je tím Eliášem s malou poznámkou *„A **chcete-li to přijmout, on je Eliáš, který má přijít. Kdo má uši, slyš**“*. Proč sebe Ježíš označuje za Mojžíše a Jana Křtitele za Eliáše? Jak to souvisí s oběma postavami viděnými s Ježíšem při jeho proměnění na hoře? Tam jsou všichni tři spolu. Ježíš, ale není v té chvíli ani Mojžíšem ani Eliášem, ale Ježíšem v nebeské podobě (Mt 17:2; Mk 9:3; L 9:29). Jan Křtitel není přítomen vůbec.

Mojžíš i Eliáš jsou významní starozákonní představitelé. Mojžíš byl Bohem poslán, aby vyvedl Abrahámovy potomky z otroctví do zaslíbené země. Bůh vykonal skrze něj mnoho mocných činů. Stal se prostředníkem smlouvy mezi Bohem a jeho lidem. Předal lidu Boží zákon, který on sám od Boha dostal. Naplnila se skrze něj Boží zaslíbení daná Abrahamovi, která se týkala jeho potomků. Je proto symbolem osvoboditele, zákonodárce a toho, skrze něhož se naplňují Boží zaslíbení. Dostal od Boha moc konat mocné skutky.

Eliáš působil v Izraeli v době velkého rozmachu falešného náboženství - Baálova kultu. Od počátku bojoval za obnovu čistého uctívání Boha Izraele, očistu lidu a obrácení se zpět k Bohu Izraele JHVH. Napomínal všechny, králem počínaje. I on měl moc od Boha konat mocné skutky a měl proto pověst Božího muže. Mluvil s Bohem na hoře, stejně jako Mojžíš a dostal od Boha přímé úkoly stejně jako Mojžíš. Nakonec byl vzat Bohem do nebe a nikdo ho neviděl umřít. Eliáš se stal symbolem mocného Božího služebníka, obraceče zpět k Bohu.

Oba, Mojžíš a Eliáš se díky úlohám, které měli, staly symboly, precedentem pro klíčové role, které měli v dějinách prvního Božího lidu. Proto z nich Boží proroctví i Ježíš v proměnění na hoře, činí dvojici, která bude mít stejné poslání od Boha a Ježíše Krista, jaké měli v minulosti.

Jak to souvisí s křesťany? Logicky. Až do příchodu Ježíše se všechno důležité odehrálo během dějin Božího lidu Mojžíšovy smlouvy. Jestliže jsou Mojžíš a Eliáš společně s Ježíšem v proměnění na hoře a zároveň Ježíš říká o sobě, že je ten předpovězený Mojžíš, že bude jako on a o Janu Křtitelovi řekl, že je tím Eliášem, ukazuje tím na to, že jména Mojžíš a Eliáš zastupují především role budoucího Syna člověka, až bude on sám v nebeském těle. Mojžíš a Eliáš jsou ve skutečnosti rolí Syna člověka, v nichž bude nová dvojice při další etapě záchranu a naplňování Božích zaslíbení.

Ježíš na sebe vzal proto roli Mojžíše, neboť je stejně jako Mojžíš prostředníkem smlouvy. Je to nová smlouva, která nahrazuje původní Mojžíšovu smlouvu (viz dopis Židům). Na jejím základě vznikl nový lid, ne už na základě tělesného původu, ale na základě dobrovolného přijetí Kristovy smlouvy. I Kristova smlouva je zpečetěná krví, tentokrát Ježíšovou. Ale při poslední večeři Pasah, před tím než byl zatčen, Ježíš hovořil o novém kalichu, který bude pít až v Božím království. **Kalich on sám označil za symbol nové smlouvy.** Tím naznačil, že **budoucí Boží království bude založené na další nové smlouvě. Ježíš už, ale nemůže přijít v lidském těle, aby se stal lidským prostředníkem. Nemůže se podruhé narodit z ženy jako Syn člověka. Tuto roli na sebe vezme Syn člověka v roli Mojžíše, kterého Ježíš pověří.** Ten bude říkat a konat to, co uslyší od Ježíše, stejně jako on konal a říkal to, co slyšel od svého Otce. O něm mluvil, když řekl: „*Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: ...*“(J 16:7,8) .

Také o Eliášovi nemluvil Ježíš náhodou. V souvislosti s ním uvedl, že bude plnit roli toho: „*To je ten, o němž je psáno: 'Hle, já posílám posla před svou tváří, aby ti připravil cestu.'*“ Tedy někoho, kdo připravuje lid na příchod Syna člověka. To Jan Křtitel dělal. V tom plnil předpověděnou roli Eliáše. Eliášovu roli popsanou prorokem Malachiášem však neplnil, protože ani nemohl. Nebyli žádní otcové a synové, kvůli kterým by Bůh stíhal zemi klatbou. Až po vzniku Kristova lidu je vztah mezi lidem Mojžíšovým a Kristovým možné nazvat jako vztah mezi otcem a synem.

Od vzniku smluvního lidu, v jeho zlomových nebo zásadních obdobích jsou pověřováni ke službě dvojice. Byly to Mojžíš a Áron [7], Eliáš a Eliša, Ježíš a Jan Křtitel. Budoucí dvojice bude mít role Mojžíše a Eliáše. Syn člověka není tedy jeden člověk nebo postava, ale dvojice s posláním Syna člověka.

Ježíš však mluví i o *Přímluvci*. Proč mluví o Přímluvci, když on sám je naším Přímluvcem před Otcem (Žd 5:1; 9:24; 1J 2:1) ? Protože **Přímluvce je další role Syna člověka.**

Přímlovce a žalobce

Ježíš je před Otcem naším Přímlovcem (Ř 8:34; Žd 7:25; 1J 2:1) . On sám říká Petrovi, že za něj Ježíš prosil, aby Petrova víra neselhala (L 22:32). Roli Přímlovce tedy připustil on sám. Kvůli našemu hříchu se za nás musí přimlout. I v tom plní stejnou roli jako Mojžíš. Mojžíš se za lid také přimlouval, když mu hrozilo vyhubení, kvůli zlatému teletu (2Mo 32:7-14) . Ani Kristova smlouva totiž nezbavuje sklonu k hříchu (Ř 7:14-24) . Přesto je lepší než smlouva Mojžíšova, neboť od hříchu očisťuje lépe díky Kristově krvi, která je cennější, než je krev zvířat. Díky tomu, že Ježíš odešel jako obětovaný Beránek, který byl vzkříšen, může nám poslat (v patřičném čase) Přímlovce, Ducha pravdy, který nás uvede do celé pravdy (Zj 10:5-7) . Tím, koho pošle, bude dvojice, kterou ve vidění viděli tři z Ježíšových učedníků s proměněným Ježíšem.

*„Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. **Když neodejdu, Přímlovce k vám nepřijde.** Odejdu-li, pošlu ho k vám. On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří; spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátříte; soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen. Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to neunesli. **Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.** " (J 16:7-15)*

Řecké slovo překládané jako přímlovce „*paraklétos*“ znamená: na pomoc přivolaný obhájce, zastánce, přímlovce, zástupce; ten, který mluví ve prospěch někoho před někým. Původní význam je „naléhavě mluvit nebo volati [8]“. Přímlovce má proto dvě dominantní funkce: Právo a spravedlnost a funkci prorockou, protože oznamuje. Takovou roli může mít jen inteligentní osoba, bytost, která má právo vystupovat a hájit obžalovaného. Přímlovce, zastánce, obhájce je role v soudních sporech, kde před soudem zastánce, přímlovce, obhájce hájí stranu žalovanou, obviňovanou. Kdo je žalobce? „*A byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Dábel a Satan, který svádí celý obydlý svět; byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním. A slyšel jsem mocný hlas v nebi: "Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí"* (Zj 12:10).

Známe nyní už dvě situace, při kterých potřebujeme přímlovce, obhájce, zastánce. První situací je Boží hněv, který způsobuje naše hříšné jednání (2Mo 32:7-14). Druhým důvodem je spor v nebi, v němž je Boží lid předmětem příliš tvrdé (Za 3:1) satanovy žaloby. A ta žaloba je kategorická (žalobce se řecky řekne „*katégoros, katégor*“). Druhou situaci můžeme vidět na příkladu Joba. Job byl bezúhonný a přímý. Nebyl žádný zjevný důvod k žalobě. Přesto ho satan obvinil. Ze špatných pohnutek (Job 1:6-2:5). Ty se dokazují nebo vyvrací mnohem hůř. Satan stojí jako žalobce v Zachariášovi 3:1, aby obžaloval velekněze Jošuu a je pokárán za přílišnou tvrdost. Ježíš svou krví vykoupil lid Mojžíšův z trestu podle zákona a z lidstva ty, kteří přijali dobrovolně jeho oběť jako výkupné za své hříchy. Někteří se stanou královským kněžstvem. Z Židů i z ostatních národů. Proto se může za nás přimlout u Boha (Žd 7:25-27). Protože, ale Židé jsou dosud ve stavu neposlušnosti, neboť Ježíše jako svého spasitele ve velké většině odmítli a vydali ho na smrt, musí přijít někdo další, kdo je přivede zpět (Ř 11:25-32). Ježíš v těle už to být nemůže (Žd 7:26-27). Proto přichází někdo další v moci a roli Eliášově a Mojžíšově, aby „*naklonil srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při svém*

příchodu nestihl zemi klatbou." (Mal 3:23,24; Zj 15:1-4) a aby se stal prostředníkem nové smlouvy.

Eliášova role se zdá být jasná. Má za úkol dát dohromady rodiče s potomky. Oboustranně. Lid Kristovy smlouvy je potomkem vzešlým z lidu Mojžíšovy smlouvy, protože Kristus přišel na základě smlouvy Mojžíšovy, aby zákon naplnil, dovršil (Mt 5:17). Splnění tohoto úkolu je s velkou pravděpodobností ohlášeno ve Zjevení 15:1-4; „*A viděl jsem na nebi jiné znamení, veliké a podivuhodné: sedm andělů, kteří přinášejí sedm posledních pohrom - jimi se dovrší Boží hněv. Viděl jsem jakoby jiskřící moře, planoucí ohněm, a viděl jsem ty, kteří zvítězili nad dravou šelmou, nesklonili se před jejím obrazem a nenechali se označit číslicí jejího jména. Stáli na tom jiskřícím moři, měli Boží loutny a zpívali píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu: "Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů. Kdo by se nebál tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svatý; všechny národy přijdou a skloní se před tebou, neboť tvé spravedlivé soudy vyšly najevo."* Píseň Mojžíšova ukazuje na původ jedné části zpěváků a píseň Beránkova na původ druhé části zpěváků. Zpívají společně píseň se stejným obsahem. Zde je dovršena shoda mezi lidem obou smluv.

Proč Ježíš mluví o Přímluvci a ne o Synu člověka? Proč mluví o Svatém Duchu nebo Duchu pravdy a neřekne rovnou, že je to svatý duch [\[9\]](#), kterého dostanou o letnicích od Otce, jak řekl krátce před tím (J 14:16, 26)? Obě místa, kde Ježíš hovoří o Přímluvci, se od sebe v něčem liší. Ve čtrnácté kapitole říká Ježíš, že požádá Otce a on jim pošle Přímluvce, „*a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky ... Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude.*“ Zde Ježíš mluví v přítomném čase, jako by se už stalo. A skutečně, vzpomeňme si, že Ježíš vyslal své apoštoly, aby šli kázat a dal jim moc vyháňet z lidí zlé duchy a nemoci (Mt 10:1). Zkušenost s mocí svatého ducha už měli a o letnicích dostali z nebe další dary Svatého ducha. Díky němu první Ježíšovi následovníci konali mocné skutky, mluvili různými jazyky a prorokovali. V 16:13; však říká Ježíš trochu něco jiného: „*Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, ... On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.*“ Ve verši 14:26 neříká, že je uvede do veškeré pravdy, ale všechno, co jim až dosud řekl. Později to zdůvodňuje tím, že by to ještě nesnesli (16:12). Říká: „*Jakmile přijde on, Duch pravdy*“, že je „*uvede do veškeré pravdy*“ a oznámí jim, co má přijít. Dále říká: „*On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.*“ (J 16:13,14). Přijde („*ελθη*“) On a zvěstuje, co uslyší od Ježíše. To svědčí o osobě, která přijde v Ježíšově pověření s novými informacemi, které uslyší od Ježíše. Spíše než o svatém duchu ve formě plamének, které sestoupily o letnicích na 120 učedníků. Tam skutečně dostali učedníci svatého ducha tím, že byl na ně seslán z nebe. Byl v nich a projevoval se různými schopnostmi, které učedníci do té doby neměli. A také v nich zůstával a nikdo jiný ho neviděl. Přesně jak řekl Ježíš v (J 14:16,17).

K tomu ap. Pavel píše Korint'ánům, že poznání a prorokování (jeden z projevů svatého ducha) je jen částečné (1K 13:9,10). Zatímco o Duchu pravdy v 16:13 Ježíš říká, že je uvede do veškeré pravdy. Navíc zde Ježíš říká, že ho Duch pravdy oslaví. A dodejme podobně, jako Ježíš oslavil svého Otce. To znamená v těle (J 13:31; 14:13; 15:8; 17:1). Zejména verše 17:1-4 vysvětlují, jakým způsobem oslaví Duch pravdy Ježíše: „*Po těch slovech Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: "Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe, stejně, jako jsi učinil, když jsi mu dal moc nad všemi lidmi, aby vše, co jsi mu svěřil, dal jim: život věčný. A*

život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíš Krista. Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi svěřil."

Syn člověka, Přímluvce a Duch pravdy jsou pojmenováním tří důležitých znaků - vlastností toho, který přijde, aby oslavil Ježíše. Syn člověka popisuje jeho původ a právní postavení. Přímluvce vyjadřuje jeho roli v soudním sporu mezi Bohem a satanem a ochránce před Božím hněvem. Duch pravdy svědčí o tom, že jeho poselství bude pravdivé. Ježíš měl všechny tři znaky, vlastnosti, role. Ale protože už nemůže přijít v těle, musí všechny tyto znaky, vlastnosti, role převzít Syn člověka při jeho druhém příchodu. Protože jde zatím o neznámé osoby a nemáme je možností poznat jinak než skrze role, které budou plnit a vlastnosti, o nichž víme z Bible-evangelií, mluví se o Svatém Duchu nebo Přímluvci nebo o Duchu pravdy.

Nyní vyvstává otázka, proč musí Syn člověka opět trpět a být popraven, jako Ježíš, když jeho oběť je pro vykoupení ze smrti postačující?

Dva svědkové, proč musí zemřít?

Ve Zjevení 11 kapitole se píše o dvou svědcích, kteří mají tři a půl roku prorokovat a mají moc Eliášovu a Mojžíšovu. Nakonec budou zabiti a stejně jako Ježíš vzkříšeni a vzati do nebe. Splní se na nich Ježíšova slova o Synu člověka, že musí trpět od hříšníků a být zabit. Co řeší smrt obou svědků, kteří jsou v roli Syna člověka?

První dva důvody řekl Ježíš: *„To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“* (J 15:12,13)

„Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti. Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce. ... já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne, tak jako mě zná Otec a já znám Otce. A svůj život dávám za ovce.“ (J 10:10,11,15).

Oba svědkové, jako dobří pastýři položí svůj život za ovce. Dokážou, že mají lásku stejně jako Ježíš. Projdou tou nejtěžší zkouškou, kterou musí projít každý, kdo chce být dědicem Božího království. Pravděpodobně všichni v Boží vládě budou muset prokázat, že mají tu největší lásku tím, že položí život za své přátele (J 15:13; Zj 20:4) a nemilují vlastní život více než Boha.

„Vás nemůže svět nenávidět, mne však nenávidí, protože ho usvědčuji z jeho zlých skutků.“ (J 7:7)

„Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat - jestliže mé slovo zachovali, i vaše zachovají. Ale to vše vám učiní pro mé jméno, poněvadž neznají toho, který mě poslal. Kdybych byl nepřišel a nemluvil k nim, byli by bez hříchu. Nyní však nemají výmluvu pro svůj hřích. Kdo

nenávidí mne, nenávidí i mého Otce. Kdybych byl mezi nimi nečinil skutky, jaké nikdo jiný nedokázal, byli by bez hříchu. Ale oni je viděli, a přece mají v nenávisti i mne i mého Otce. To proto, aby se naplnilo slovo napsané v jejich zákoně: 'Nenáviděli mě bez příčiny'. ... To jsem vám pověděl, abyste se nedali svést. Budou vás vylučovat za synagóg; ano, přichází hodina, že ten, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím uctívá Boha."

Vzpomeňme si, že dva svědkové káží ve smutečním šatě a nedopřávají lidem klidu. Jejich smrt proto lidé přivítají s radostí. Jsou to ti dva synové nového oleje (Za 4:10-14), to znamená, že přinášejí nové světlo. A stejně jako Ježíš přišel jako světlo do krajiny ve stínu smrti (Mt 4:16; L 1:79), aby přinesl záchranu, i tito dva synové nového oleje jsou novým světlem, které však zároveň odhaluje i zlo, které má raději tmu (J 1:5; Mt 10:26). A stejně jako svět nenáviděl Ježíše a ty, kteří jsou jeho služebníci i Synové nového oleje budou světem nenáviděni a usmrceni, jako Ježíš. Tím vynese svět ortel sám nad sebou. Smrt obou svědků, kteří budou zároveň v roli Syna člověka, o němž mluvil Ježíš, bude svědectvím proti jejich vrahům a těm, kdo vedou svět do vzpoury proti Bohu a Kristu.

Proč nestačí přijmout nebo odsoudit lidi podle toho zda uvěří, či naopak neuvěří v Krista jako spasitele prostřednictvím již existujících církví a křesťanských společenství? Dnes je pověst křesťanských církví a tzv. křesťanských národů v očích jiných národů, kultur, náboženství většiny lidu Mojžíšovy smlouvy velmi poškozena a zneuctěna chybami a bezprávím, které křesťané za staletí svého vývoje spáchali. **Židé i ostatní mimo křesťanské národy, kmeny a jazyky mohou oprávněně namítat, že křesťanství představitelé nejsou důvěryhodnou cestou ke spáse právě kvůli špatnosti, na niž se stále podílí. Křesťanům se stalo totéž, co Mojžíšovu lidu (Ez 36:16-20). A stejně jako selhání Mojžíšova lidu dalo šanci pohanům, špatné jednání a chyby křesťanstva přinese milost všem, Židům i pohanům (Ř 11:25-32), kdo touto milostí nepohrdnou.** Proto musí přijít Syn člověka a zemřít jako beránek, aby vrátil Ježíšovu svědectví a Božímu jménu důvěryhodnost a svatost, která jim náleží. Jeho smrt a krev usvědčí tu část křesťanů, kteří ho odmítnou a pravděpodobně budou mít podíl i na jeho zabití.

Krev Syna člověka padne na jejich vrahy a všechny, kdo jejich smrt budou schvalovat (Zj 11:10). Mimo jiné i proto, že odpovědnost za prolitou krev se vztahuje na každou živou duši, protože je to součást smlouvy, kterou uzavřel Bůh s Noem a skrze něj s celým lidstvem po potopě (1Mo 9:5,6). V případě Ježíše se odsouzení a poprava odehrávala jen v rámci Judské provincie a celý svět se o ní dozvěděl až mnohem později. Zbytek světa nemohl mít tehdy žádný podíl na Ježíšově smrti. Dva svědkové budou zabiti před zraky všech národů. Jejich smrt bude veřejná, před zraky celého světa (Zj 11:8-13) a stejně i vzkříšení. Jejich smrt a vzkříšení proto bude mít právní důsledky pro celý svět bez výjimky. Jejich vzkříšení bude zároveň důkazem, proti šelmě, která je zabije, že jejich svědectví o Kristu i prorocství proti národům je pravdivé.

Pravdomluvnost

Smrt obou svědků je rozhodující událost pro uzavření soudního sporu mezi Bohem JHVH a jeho odpůrcem (*veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět*). Ježíš před svým zatčením a popravou řekl: „*Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když*

neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří; spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátříte; soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen. Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to neunesli." (J 16:7-12) A v Janovi 8:44 Ježíš říká, že satan je otec lži a nemůže jinak než lhát. S Bohem je to přesně naopak (J 3:33; Ř 3:4). Satanova koncepce lži byla odsouzena spolu s Ježíšovou popravou. Ježíš prohlásil, že viděl satana padat z nebe (L 10:18). Ale jen z jedné úrovně nebes do nižší (andělské).

Poznámka: Ježíš neříká, z kterého nebe. Bible zmiňuje tři úrovně nebes. Serafy, cheruby, andělé. Ze Zjevení 12 kapitoly vyplývá, že satanův pád na zem se uskuteční až v rámci šesté polnice.

Ale na zemi ještě k odsouzení satana nedošlo. Ještě nebylo jasné, kdo je na čí straně. Ani nemohlo, protože vývoj lidstva ještě nedospěl do stavu, který Ježíš nazval zralostí. Boží koncepce založená na pravdě nevydala ještě své ovoce. Rozdíly mezi syny království a syny toho zlého ještě nebyly zcela zřetelné (podobnosti o pšenici a koukolu). Bůh prominul lidem dobu, kdy ještě nebyli připraveni k soudu. Proto Ježíš řekl, že může být lidem prominuto rouhání proti Bohu i Synu. Ale až přijde Syn člověka, který je zároveň tím Svatým duchem, v jehož jménu jsme křtěni, nebudou mít lidé výmluvu. Syn člověka bude pravdomluvný, protože zastupuje Boha. Antikrist bude říkat lži a divné věci. Rozdíl bude zřejmý. Takže jedna ze základních vlastností Syna člověka, Beránka a jeho 144 000 je pravdomluvnost (Zj 14:5).

Proto smrt obou svědků, je nespravedlivá a odsuzuje jejich vrahy. Těmi jsou synové toho zlého. Tím je spolu se satanem odsouzen i jím ovládaný svět.

Jeden nebeský Syn člověka pro lid Kristův i Mojžíšův

Již jsme hovořili o dvou situacích, v nichž je Ježíš popsán v nebeské podobě. V proměnění na hoře (Mt 17:2; Mk 9:2,3; L 9:29) v Janově Zjevení (Zj 1:12-18). Petr ve svém druhém dopise říká, že byli „*očiti svědkové jeho velebnosti*“ (2Pt 1:16). Nejsou to, ale jediná místa, kde je někdo popisován podobně jako v obou uvedených textech. Najdeme je v Danielovi 10:5,6 a ve Zjevení 10:1. Jednotlivé texty s popisem nebeské podoby Syna člověka jsou propojené s ostatními tím, že uvádějí jeden znak nebo více znaků vyskytujících se ve zbývajících popisech. Okolnosti výskytu uvedených popisů v Danielovi a v křesťanských písmech nasvědčují tomu, že jde o stejnou osobu, která má přímý vztah jak k lidu Danielovu (lid Mojžíšovy smlouvy), tak ke Kristovu lidu. Podívejme se na obě místa podrobněji.

Muž ve lněném oděvu

Ježíš v nebeské podobě při proměnění na hoře Mt 17:1,2 a v Janově Zjevení 1:10-18 je popisován zářící jako slunce, když září v plné síle. Ve Zjevení je popis podrobnější než popis při proměnění na hoře. Prakticky stejný popis jako zde, najdeme i v Da 10:5,6. „*Pozvedl jsem oči a spatřil jsem, hle, jakýsi muž oblečený ve lněném oděvu. Na bedrech měl pás z třpytivého*

zlata z Úfazu. Tělo měl jako chrysolit, tvář jako blesk, oči jako hořící pochodně, paže a nohy jako lesknoucí se bronz a zvuk jeho slov byl jako hrozný hluk."

Porovnejte:

„Obrátil jsem se, abych viděl, kdo se mnou mluví. A když jsem se obrátil, spatřil jsem sedm zlatých svícňů; uprostřed těch svícňů někdo jako Syn člověka, oděný rízou až na zem, a na prsou zlatý pás. Jeho hlava a vlasy bělostné jako sněhobílá vlna, jeho oči jako plamen ohně; jeho nohy podobné kovu přetavenému ve výhni a jeho hlas jako hukot příboje. V pravici držel sedm hvězd a z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč; jeho vzhled jako když slunce září v plné své síle." (Zj 1:12-16)

Společnými znaky jsou:

- 1) Pás ze třpytivého zlata na těle. Na prsou/na bedrech.
- 2) Tělo jako chrysolit (zářivě zlatá) - vzhled jako když slunce září
- 3) Oči jako hořící pochodně - oči jako plamen ohně
- 4) paže a nohy jako lesknoucí se bronz - nohy podobné kovu přetavenému ve výhni
- 5) zvuk jeho slov byl jako hrozný hluk - jeho hlas jako hukot příboje

Pět znaků podoby někoho, kdo vypadá jako Syn člověka shodných se znaky podoby muže ve lněném oděvu, nemůže být shoda náhodná. Zvláště proto, že jednotlivé znaky podoby obou postav jsou symbolické. Symboly zastupují určité informace nebo soubor informací, které by jinak vyžadovaly mnohem obsáhlejší vysvětlení. (Například zvířata symbolizující velmoci popisované v Danielových proroctvích pravděpodobně symbolizují vlastnosti, chování velmocí.) Při tak velké shodě znaků obou postav můžeme logicky považovat obě postavy za totožné. Za jednu a tu samou. Znamená to, že Ježíš v nebeské podobě hovořil ve vidění s Danielem o tom, co se má v posledních dnech stát Danielovu (tedy Mojžíšovu) lidu (Da 10:14). To vyvolává řadu otázek. Proč Ježíš v nebeské podobě mluví s Danielem dávno před svým příchodem na zem a před tím, než dostane jeho téměř shodný popis Jan? Ježíš v nebeské podobě oslovuje zástupce Mojžíšova lidu (Daniele) a zástupce Kristova lidu (Jana) se stejným tématem. Řekl jim, co se má stát v posledních dnech, respektive brzy před jeho příchodem. Přesto se obě proroctví dost liší v zaměření na konkrétní události. Je to proto, že v době konce se bude situace obojího lidu lišit. Mojžíšův lid je založen na tělesném původu (jsou to potomci Abraháma) a je jedním z mnoha národů [\[10\]](#). Má dokonce svůj vlastní stát Izrael [\[11\]](#). Neočekávají příchod Božího království stejným způsobem jako křesťané. Kristův lid je založen na základě smlouvy s Ježíšem Kristem a očekává příchod Božího království se Synem člověka. Proto je Janovo Zjevení více zaměřené na události spojené s tímto očekávaným příchodem. Danielovo proroctví je více zaměřené na světové velmoci, které budou v době konce ovlivňovat situaci Mojžíšova lidu včetně státu Izrael, jako jednoho z národů. Ale obě proroctví se doplňují, což dokazuje i Janovo Zjevení, kde najdeme více odkazů na Danielova proroctví.

To, že Daniele i Jana oslovuje stejný Ježíš v nebeské podobě, aby jim řekl, co se týká jejich lidu v posledních dnech, ukazuje na to, že stejný Ježíš osloví v posledních dnech obojí lid prostřednictvím zástupců z jejich řad. Prorocký obraz, který to naznačuje, najdeme

v Danielovi i ve Zjevení. Zatímco muž ve lněném oděvu ukazuje Danielovi, co potká jeho lid v posledních dnech, objevují se další dva muži, každý na jedné straně řeky (veletoku, nejspíš Tigris) a ptají se muže s podobou nebeského Ježíše, kdy to všechno nastane. V Danielovi 12:5,6 se dočteme: „*Já Daniel jsem viděl toto: Hle, **povstali dva další muži, jeden na tomto břehu veletoku, druhý na onom břehu veletoku**, a ten se otázel muže oblečeného ve lněném oděvu, který byl nad vodami veletoku: "Kdy nastane konec těch podivuhodných věcí?" I slyšel jsem muže oblečeného ve lněném oděvu, který byl nad vodami veletoku. **Zvedl svou pravici i levici k nebi a přísahal při Živém navěky**, že k času a časům a k polovině, až se dovrší roztráštění moci svatého lidu, dovrší se i všechno toto.*" Ve Zjevení v 10:5-7 se dočteme: „*Potom anděl, kterého jsem viděl stát na moři i na zemi, **pozvedl svou pravici k nebi a přísahou při tom, který je živ na věky věků, který stvořil nebesa, moře a všechno, co je v nich**, potvrdil, že lhůta je u konce; ve dnech, kdy zazní polnice sedmého anděla, naplní se Boží tajemství, jak je Bůh oznámil svým služebníkům prorokům.*"

Podobnost obou výroků podtrhuje i shoda některých znaků podoby anděla sestupujícího z nebe s některými znaky, kterými je popsán muž ve lněném oděvu v 10 kapitole Danielovy knihy. Jsou to:

- 1) Jeho (andělova) tvář byla jako slunce - tělo jako chryzolit (zářivě zlatá) (Da 10 kap.) - vzhled jako když slunce září (Zj 1. kap.)
- 2) Nohy jako ohnivé sloupy (Zj 10 kap.) - paže a nohy jako lesknoucí se bronz (Da) - nohy podobné kovu přetavenému ve výhni (Zj 1. kap.)

Propojení mezi mužem ve lněném oděvu, Ježíšem proměněným na hoře, Ježíšem v nebeské podobě ve Zjevení 1. kapitole a andělem sestupujícím z nebe se ve světle uvedeného jednoznačně nabízí. Stále si přitom musíme uvědomovat, že jde o popis symbolický. Tato propojenost ukazuje na vazbu mezi Mojžíšovým lidem, Ježíšem i jeho lidem.

I když se zdá, že popis anděla není zcela totožný v detailech, v zásadě jsou oba zmíněné znaky velmi podobné. Přesto v andělově případě jsou i některé znaky zcela jiné než v ostatních citovaných případech. Proto se podíváme na anděla sestupujícího z nebe podrobněji.

Anděl sestupující z nebe

Ježíš řekl: „*Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka.*" Jan Křtitel to dosvědčil následovně: „*Kdo přichází shůry, je nade všechny. Kdo pochází ze země, náleží zemi a mluví o pozemských věcech. Kdo přichází z nebe je nade všechny, svědčí o tom, co viděl a slyšel, ...*"

Tím chtěl vysvětlit, že ví, co říká a vydává svědectví o tom, co viděl ("Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Vítr vane, kam chce, jeho zvuk

*slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha."). Tento nesnadno srozumitelný text vysvětluje, co člověku dává život. Ale také poskytuje informace k výkladu textu Zj 10:1-3 „Tu jsem viděl dalšího mocného anděla, jak sestupuje z nebe, zahalen v oblak. Nad jeho hlavou byla duha, jeho tvář byla jako slunce, nohy jako ohnivé sloupy; v ruce měl otevřenou knížečku. Pravou nohou se postavil na moře, levou na pevninu a vykřikl mocným hlasem, jako když zařve lev. Na jeho výkřik odpovědělo sedmero zahřmění." Ježíš říká o sobě a zároveň o Synu člověka, že sestoupil z nebes. Přitom víme, že se narodil jako syn člověka z ženy Marie. To, co sestoupilo z nebe, byl Duch, který na něj sestoupil, vypadajíc jako holubice („ To je ten, o němž jsem řekl: Za mnou přichází někdo větší, neboť byl dříve, než já. Já jsem nevěděl, kdo to je, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby ho poznal Izrael." Jan vydal svědectví: **"Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. A já jsem stále nevěděl, kdo to je, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: 'Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.' Já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží. "**). A tak Syn člověka, Ježíš sestoupil z nebe, i když se narodil v těle z ženy. Tím, že na něj sestoupil Duch. Proto ho Jan Křtitel nazývá synem Božím. Stalo se tak Ježíšovi po dosažení dospělého věku třiceti let (L 3:23). Tak se Ježíš stal podle těla synem člověka, podle Ducha synem Božím (J 3:31). Jan Křtitel to dosvědčil následovně: „Kdo přichází shůry, je nade všechny. Kdo pochází ze země, náleží zemi a mluví o pozemských věcech. Kdo přichází z nebe je nade všechny, svědčí o tom, co viděl a slyšel, ale jeho svědectví nikdo nepřijímá. Kdo však jeho svědectví přijal, potvrdil tím, že Bůh je pravdivý. Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť Bůh udílí svého Ducha v plnosti. Otec miluje Syna a všechnu moc dal do jeho rukou. Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužítí život, ale hněv Boží na něm zůstává. ""*

Ve spojitosti s citovanými texty z Janova evangelia už můžeme obrátit pozornost na anděla sestupujícího z nebe v oblaku jako Syna člověka (Da 7:13; Mt 26:64; Zj 1:7; J 3:13), který má nad hlavou duhu - symbol Božího slibu celému lidstvu, že už nebude potopa (1Mo 9:12-16), obličej zářící jako Ježíš v proměnění na hoře Mt 17:2 a nohy jako rozžhavený kov jako Kristus v Janově vidění v 1:15 a muž ve lněném oděvu v Da 10:6 zařve jako lev. To zřejmě symbolizuje následující:

1. Duha má vztah k celému lidstvu a připomíná Boží slib, že už lidstvo nevyhubí potopou. A zároveň připomíná smlouvu s Noem a skrze něj s celým lidstvem. Anděl má tedy poselství nejen pro církve, ale i pro celé lidstvo.
2. Zářící obličej odkazuje na Ježíše v nebeské podobě. Anděl ho tedy zastupuje přinejmenším pro církve (viz sedmero zahřmění).
3. Nohy jako rozžhavený kov (v Danielovi přirovnáno k lesknoucímu bronzu) jsou stejné jako má „někdo jako Syn člověka" (Ježíš) v Janově vidění. Rozžhavený kov se podobá lesklému bronzu či mědi. Měď je kov, který tvoří hlavní složku bronzu, který se pro svou odolnost a tvrdost používal k výrobě zbraní. Ježíš řekl, že Syn člověka musí sestoupit z nebe J 3:13; a protože on sestoupil z nebe tím, že ač se narodil z ženy, sestoupil na něj Duch z nebe jako holubice a s ním pravděpodobně i jeho předlidská, nebeská osobnost. Anděl sestupující z nebe může ve skutečnosti představovat totéž. Nohy souvisí se zemí (Iz 66:1). Anděl sestupující z nebe, stojí na dvou nohách, podobně jako socha ve snu Babylonského krále. Dvě nohy znamenají, že jsou dva. Obraz anděla představuje posla „někoho jako Syna člověka", nebeského Ježíše. Tento posel stojí na dvou nohách. To znamená, že posla na zemi představují dva služebníci. Jeden stojí na zemi-Boží lid, druhý na moři-ostatní lidstvo (Zj 17:15).

4. Anděl zařve jako lev. Lev je symbol spravedlnosti a královského postavení (Př 20:2), tudíž jeho poselství k církvím (odpověď sedmero zařvání) je akt spravedlnosti a projev Pána všech církví. Lev zároveň odkazuje na Ježíše z kmene Juda, potomka Davidova (Zj 5:5-7). Dopisy církvím jsou také autorizované Ježíšem v nebeské podobě.

Vidění anděla sestupujícího z nebe je ve skutečnosti symbolický obraz příchodu Syna člověka s pověřením od Boha a Ježíše Krista se symbolickým popisem poslání, s nímž má přijít, se symbolickým popisem toho, jehož jménem a z jehož pověření přichází. Je to posel, který má poslání i k Danielovu lidu neboť i s ním hovořil (Da 10:5,6,14; 11:5-8). Dalším obrazem, rozšiřujícím tento obraz je jedenáctá kapitola Daniele, popisující dva svědky.

Proč je anděl sestupující nazván právě takto a ne jako Syn člověka nebo Svatý Duch, Přímlyvce nebo Duch pravdy? Pravděpodobně nejméně ze dvou důvodů. 1. Přichází v úloze Božího a Ježíšova posla, který přináší v první řadě nové dopisy církvím. Jeho pověření je z nebe. Ne z jeho vlastní vůle. 2. Prorocký symbolický popis shrnuje a spojuje všechny základní skutečnosti, o nichž jsme již psali v předchozích kapitolách. Shodné znaky jeho nebeské podoby ukazují na to, že symbolicky zastupuje nebo představuje muže ve lněném oděvu pro Mojžíšův lid i nebeského Ježíše pro jeho lid, protože jde tutéž osobu.

Dovětek

Práce, kterou jste dočetli až sem, vás má seznámit s novými biblickými poznatky týkající se Syna člověka a jeho druhého příchodu. Věříme, že ve vás vyvolá mnoho otázek. Za důležité považujeme ukázat, že tradiční výklady o příchodu Syna člověka nejsou jedinými ani postačujícími informacemi. Naopak, chceme důrazně ukázat, že druhý příchod Syna člověka souvisí s velmi důležitou událostí. S vyřešením dlouhého a namáhavého sporu o svatost našeho Otce v nebi a o kvalitu jeho stvořitelského díla, jehož součástí jsme i my. Bez uvědomění si tohoto sporu a naší role v něm nejde porozumět ani textům, které popisují druhý příchod Syna člověka. Bible poskytuje dostatek informací umožňující poznání Boží spravedlnosti, umožňující poznat pravého Syna člověka od falešných a také umožňují ukázat, jak jsou jednotlivá starozákonní i novozákonní proroctví a svědectví evangelíí propojená. Jak se doplňují, dokonce až tak, že jsou důvěryhodným vodítkem pro křesťany i Mojžíšův lid. Mají jednotného ducha.

Bible poskytuje o Synu člověka a jeho druhém příchodu velmi podrobný a detailní obraz. Chceme touto prací ukázat nejen konkrétní poznatky, ale hlavně cestu, způsob jak v Bibli hledat ověřitelné poznatky a argumenty k čemukoliv, co souvisí s naší vírou, nadějí a se vším, co vede k životu. Věříme, že se na druhý příchod Syna člověka můžeme připravovat nejen posilováním víry, ale i poznáváním Boží spravedlnosti studiem Písma.

[1] Délku jedné generace stanovuje Bible podle Žalmu 90:10 na sedmdesát až osmdesát let. Ve skutečnosti, může jít jen o čtyřicet let, jako bylo čtyřicet let putování Izraelitů pouští, než vymřela celá generace těch, co vyšli z Egypta. Mnoho Izraelců totiž zahynulo na poušti za trest nepřirozenou smrtí. Šlo však jen o jeden národ. Závěrečné období a žeň týkající se celé země může trvat i zmíněných sedmdesát let.

[2] Úvod najdete na: www.t-b-from.cz

[3] Příbytky v nebi, o nichž mluvil Ježíš, nejspíš neslouží k zahálce, ale k výkonu moci a úkolů, kterými budou pověřeni. Představa o užívání si nebeských rozkoší jako hlavní cíl křesťanského snažení neodpovídá charakteru zkoušek, kterými křesťan musí projít, aby byl tzv. vyvolený, ani tomu, co řekl Ježíš: „... *„Víte, že vládcové panují na národy a velící je utlačují. Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem. Tak, jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“*“

[4] Další informace o Ježíšově nebeské existenci najdete na web adrese www.t-b-from.cz „Populi10. kap.“

[5] Pojem Syn člověka nevybral Ježíš náhodně. Jde o právní pojem vyjadřující dědictví po Adamovi a Evě.

[6] Beránek se sedmi rohy, na nichž jsou oči, má pravděpodobně souvislost se Zachariášem 3:8,9 Sk 4:11 Ř

9:32,33; 10:4 Ef 2:20 1Pt 2:4-8

[7] Áron ve své funkci velekněze, který zastupuje Boha, selhal. Připustil, aby si lid udělal zlaté tele, místo Boha Mojžíšova a Áronova, který je vyvedl z Egypta.

[8] Převzato z Biblického slovníku Adolfa Novotného pod heslem Utěšitel.

[9] Ukazuje se, že v Bibli se vyskytuje svatý duch nejméně ve třech formách. 1. Svatý duch jako mimořádné schopnosti darované Bohem umožňující konat mocné skutky. 2. Informace, Boží slovo. 3. Osoba nebo osoby, mající svatého ducha a stávají se tak Svatým Duchem v podobě konkrétní osoby. Poslední formu Svatého Ducha budeme odlišovat velkými písmeny na začátku slova. I když bibliční překladatelé Svatého Ducha (svatého ducha) takto nerozlišují.

[10] Tím nijak nezpochybňujeme Boží zaslíbení daná Židům.

[11] Stát Izrael, který vznikl po druhé světové válce, se opírá o světské prostředky, bohatství, zbraně a politické umění, jako všechny státy světa. Není to však Boží zaslíbený Izrael, protože se nesplnilo slovo proroka Ezechiela 36:16-37

[Zpět na seznam](#)